

Повыкахъ гы пакъ въ градината. Какво чудо! Каква радость! На сѣніята имаше сложенъ грамаденъ яйцянъ млинъ, и отгорѣ съ медъ полѣнъ. На сѣко дѣте дадохъ по единъ голѣмъ порѣзаникъ. Когато тѣ дѣяхъ, Мара са вмѣкнѣ скритомъ въ дѣбравката съ една кошница шарены яйца, които разподѣли изъ малкытѣ гнѣзда: тѣ чървени, сини, жълты и пѣстры яйца, налаганы въ тѣхъ гнѣзда отъ крѣхъкъ и зеленъ мѣхъ направены, показвахъ са отъ вѣнъ реда ревнивы.

Когато дѣцата довършихъ яйцяныя млинъ, каза имъ болярката: „Сега елате съ мене да видимъ гнѣздата.“ Въ сѣко гнѣздо имаше по петъ яйца отъ еднаква боя, а на по едно отъ петѣтѣхъ бѣше по едно стихче написано. Сичкытѣ гостячета щомъ зѣрихъхъ това нададохъ радостны выкове.

„Чървени яйца! Чървени яйца! извика едно отъ тѣхъ; въ гнѣздото ми има чървени яйца!

— Въ моето пѣкъ има, извика друго, сини! сини! синѣто имъ таквози хубово! глѣдайте, както е сега небето.

— Моитѣ сѣ жълты! извика третѣ, по жълты отъ минзухара и отъ пеперудыгѣ дѣто хвъркѣтъ тамъ долу!